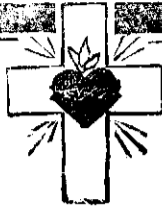

Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

PAȘTILE

Sărbătoarea Vieții Veșnice

Biruința Domnului nostru Isus Hristos asupra morții, în ziua Paștilor, ne servește de cea mai sigură garanță pe lângă realitatea vieții veșnice.

Viața veșnică!

Să răstoim sf. Scriptură. Nu vom găsi nimica nici o alta idee de atâtea ori și întru atâtea forme repetată, ca și învățătura vieții veșnice, existența vieții în alta lume. Din această viață pornește și aicea se reîntoarce neîncetat învățătura Mântuitorului și aceasta e grija și esența învățăturii Sale:

Mântuește-ți sufletul!

Să cercetăm mai de aproape învățătura Domnului, să vedem de câte ori și cu ce energie ne aminteste, că viața pământească e numai începutul, e numai un timp de tranziție, de încercare, e numai prefața cărții, ce urmează în viața veșnică.

Și cât sunt de variate cuvintele Domnului, despre această viață veșnică!

„Fiți gata, căci în ceasul, în care nu gândiți, Fiul omului va veni” (Mat. 24, 44). „Drept aceea priveghiați, căci nu știți ziua, nici ceasul, în care Fiul omului va veni” (Mat. 25, 13). Pentru ce oare să grijim și să priveghem, dacă cu moartea s'au sfârșit toate?

„Câștigați-vă nu mâncare pieritoare, ci mâncarea, care rămâne în viața vecilor” (Io. 6, 27). „...de va mânca cineva din pâinea aceasta, va trăi în veci”... (Io. 6, 51).

„Largă e poarta și lată

e calea, care duce în perire și mulți sunt cari intră printr'însa. Ce strâmtă este poarta și îngustă calea, care duce în viață și puțini sunt cari o află pe ea!” (Mat. 7, 13—14).

Găsim apoi următoarele cuvinte pătrunzătoare și pline de dragoste nemărginită: „Căci așa a iubit Dumnezeu lumea, încât și pe Fiul său cel unul născut l'a dat, ca tot, cel ce crede întru dânsul, să nu piară, ci să aibă viață de veci”. (Io. 3, 16).

Să ascultăm cum încurajează pe apostolii săi, în vederea prigonirilor ce vor trebui să îndure, când zice: „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, iară sufletul nu'l pot ucide, ci vă temeți mai vărtos de cel ce poate să piarză și sufletul și trupul în gheena”. (Mat. 10, 28).

Avem apoi cunoștință despre promisiunea făcută tâlharului, răstignit de a dreapta: „Amin, zic ție, astăzi vei fi cu mine în rai”. (Luca 23, 43).

Și apoi să ascultăm promisiunea Lui, adresată nouă tuturor: „Cel ce mănâncă trupul meu și bea sângele meu, are viața vecilor și eu îl voi învia în ziua cea de apoi”. (Io. 6, 54).

Cum se incurcă mulți nepricepători, auzind cuvintele acestea? „Îl voi învia pe el?” Și cel ce a murit va trăi? Oare se poate aceasta? Nu e aceasta declarație o exagerare temerară? Câți sunt cei necredincioși, cari dau

numai din umăr! Și câți îl batjocoresc pe Hristos!

Îl batjocuresc? Îl mai batjocureau și atunci când a trăit! Atunci când a venit în casa mai marelui sinagogei, la fata moartă a lui Iair, unde intrând și văzând gâlceava, plânsul, și vaetul mult, a zis lor: „Ce gâlceviți și plângeți? Prunca nu a murit ci doarme. „Și îl râdeau pe el”. (Marc. 5, 39—40) ne spune sf. Scriptură. Hristos nu s'a supărat! „Prinzând mâna pruncii, a zis ei: „talita cumi” ce se tâlcuește: pruncă, zic ție, scoală! Și îndată s'a sculat prunca și umbla”. (Marc. 5, 41—42).

Iată, în câte feluri și forme ne învață Hristos, că viața pământească are continuare, că este viață veșnică.

Și tot aceasta ne învață și prin pildele și parabolele cele mai frumoase ale sale.

Slugile stăpânului vroiau să smulgă neghina din holdă și le-a zis, lăsați să crească împreună cu grâul, până la vremea secerii, când voi zice secerătorilor: strângeți întâiu neghina și o legați snopi, ca să o ardem, iară grâul îl strângeți în jilnița mea (Mat. 13, 30).

Pescarii aleg din năvod peștii cei buni în vase, iar pe cei răi îi lapădă afară. „Așa va fi și la sfârșitul veacului, vor ieși îngerii și vor despărți pe cei răi din mijlocul celor drepti”. (Mat. 13, 49).

Bogatul astfel grăește ispravnicului: „Dă seama de deregătoria ta”. (Luca 16, 2).

Mirele răspunde astfel celor cinci fete nebune: „Adevăr zic vouă, nu vă știu pe voi”. (Mat. 25, 12).

Astfel cuvintează Domnul zicând slugei bune: „Bine slugă bună și credincioasă peste puțin ai fost credincios, peste multe te voi pune: intră întru bucuria domnului tău. (Mat. 25, 21).

Rezumând toate acestea trebuie să vedem, că trimitea Mântuitorului, viața, patimile și moartea Lui sunt toate întemeiate pe credința vieții veșnice. Pentru acest motiv accentuază de atâtea ori și atât de categoric diferența dintre viața pământească și cea cerească! De aceea evidențiază că viața veșnică e viața cea adevărată și frumoasă. Fie care cuvânt, pronunțat de Domnul Hristos, toate faptele săvârșite de El, toate poruncile ce ne-a impus, toate opreliștele ce a stabilit, toate condiționează viața cea de dincolo.

Pe urma învățăturilor date de Mântuitor, a știut apoi sf. Apostol Pavel, a ne descrie atât de minunat învierea, precum urmează: „Întru o clipă, în clipeala ochiului, în sunetul trâmbiții cea de apoi, pentru că va trâmbița și morții se vor scula nestrăcați și noi ne vom schimba. Căci se cade trupului acesta stricacios să se îmbrace întru nestrăcaciune și celui muritor întru nemurire. Iară când se va îmbrăca stricaciosul acesta întru nestrăcaciune și muritorul acesta se va îmbrăca întru nemurire, atunci va fi cuvântul cel scris: „înghițitu-s'a moartea întru biruință”. Unde este moartea, boldul tău? Unde ți este, iadule, biruința? (I. Cor. 15, 52—55).

Morții odihnesc în pământ, precum și pământul doarme iarna: așteptând primăvara.

Morții nu se pot mișca în sicriu precum nici vermele nu se mișcă în gogoșă, așteptând vremea când apoi va trăi viața plăcută al fluturului.

Morții în pământ se prefac în pulvere, precum și sămânța semănată se preface, ca să-și continue viața, când vine primăvara.

Asfel vom învia și noi, cum a înviat Hristos din mormânt.

Sufletul lui Hristos s'a unit din nou cu trupul său, dar trupul cel chinuit și ucis a devenit trup glorificat prin înviere, care nu mai este supus legilor privitoare la materie. Trece peste sticlă, întocmai ca și raza soarelui, fără ca să-o spargă, se prezintă în camera închisă, fără ca să i-se deschidă ușa. Vine și merge între apostolii săi, cari îl văd, când încoace, când încolo, fără ca să-și folosească picioarele. Se înalță la ceriu, fără ca să aibă lipsă de vre-un mecanism.

Așa voi fi și eu după învierea mea?

Lucitor și frumos și strălucitor, scutit de ori ce durere, necunoscând restricțiuni, nici în timp nici în spațiu... Dar ca sufletul meu, se poate ajunge la aceasta supremă, definitivă și perfectă victorie asupra trupului meu, deja acum, în cursul vieții pământești, trebuie să-mi dezvolt toate puterile, în vederea învierii glorioase!

Invia-vom oare și noi?

Sigur că vom învia! Vom învia cu toții, însă nu cu toții pentru viața cea de veci. Numai acel mort va învia pentru viața veșnică, care nici când nu a încetat de a trăi. Așa e cazul în întreaga natură cea mare. Cu primăvara incolțește iarba, pentru că rădăcinile ei erau viii și în mormântul pământului iernatic. Inverzesc arborii, pentru că mugurii aveau viață. Va învia și omul acela al cărui suflet a fost viu, trăind viața credinței și al moralei. Aceia însă, cari trăind în păcate, au murit deja, cum să trăiască după moartea lor?

* * *

Nu este în Europa întreagă o țară atât de bogată în frumusețe naturale, ca și cum e Elveția. Iar dintre toate frumusețele acestei țări e cea mai de seamă peștera numită „Tamina Schlucht” din care izvorește râul Tamina. Cine ar fi oare în stare să ne stabilească miile de ani sau chiar mileniile de mii și mii de ani, în cursul cărora și-a scobit esire apa ferbinte ce izvorește acolo, dintre stâncile de granit. Aici se frământă, fierbe, clocotește aceasta puțină apă

Figuri din Maramureșul unit cu Roma.

Andrei de Kovats, protopop în Bărsana

Inițiativa harnicilor conducători dela săptămânelul „Dumineca”, de a scoate la iveală, din colbul uitării, figurile reprezentative din Maramureșul unit cu Roma, cari au contribuit, prin faptele vieții lor, la apărarea credinței strămoșești dar mai ales cari au știut—in ciuda tuturor vitregiilor — să țină trează făclia naționalismului și cari au fost promotorii Unirii celei mari și eterne, este mai mult decât laudabilă. Astăzi când aproape fiecare națiune își flutură stindardul naționalismului, este bine să răscolim trecutul, luând ca pildă, viața de adevărați mucenici și eroi ai neamului, pe antecesorii noștri.

Una dintre aceste figuri reprezentative ale Maramureșului, a fost și protopopul Andrei de Kovats din Bărsana. S'a născut la anul 1845, dintr'o veche și onorabilă familie de preoți. A studiat la Beiuș, la vechiul centru cultural al Românilor de pe vremuri. Terminând teologia a refuzat de a intra în slujba administrației ungurești. Chemarea lăuntrică a lui era de a păstori sufletele celor obidiți, celor asupriți, a țeranilor români cari aveau nevoie de îmbărbătare, de încurajare, în acele vremuri de subjugare streină. Deaceia îl vedem ca preot în Vișeu de mijloc, unde își pune la contribuție elanul tinereții

de izvor, ca să iasă de sub ascunzișul muntelui. La gura peșterii s'a instalat o baie—Bad Pfäfers mult — folositoare celor ce suferă de reumatism. Puțina apă, care ese din strămoșește, ajungând în liber, în arșița soarelui ca și renăscută, liniștită își continuă cursul spre Rin.

Suntem la fel și noi cu viața noastră! Decenii lungi trăim pe acest glob pământean, ne agităm, fierbem și ne frământăm,

pentru promovarea intereselor credinței și graiului strămoșesc. După 18 ani de păstorie rodnică în această comună, este numit ca preot în fruntea comună Bărsana, unde își continuă apostolatul, 30 de ani, până în 21 Noemvrie 1918 când a adormit întru Domnul.

O figură impunătoare, de adevărat arhieru, un preot zelos și cu multă dragoste față de biserică și popor, părinte de Andrei de Kovats, a fost un luptător de frunte și de a cărei păstorie, în comuna Bărsana se leagă o mulțime de realizări. Astfel a restaurat biserica cea nouă și casa parochială; a făcut un splendid iconostas cu care se poate mândri această biserică; a contribuit la împodobirea ei, cu diferite tablouri mărețe și a susținut școala confesională până în 1913.

De o blândețe și bunătate serafică parcă îl văd și acum pe protopopul Andrei de Kovats, cum intra în clasă la orele de catechism și netezind pe fiecare copil îl întreba cu vocea-i dulce și atrăgătoare:

— Pentru ce ești tu fiule pe pământ?..

Așezându-se la catedră domol, diseret, începea să ne explice, pe înțelesul nostru, mica biblie.

Pretutindeni revărsa în juru-i evlavie, bunătate, credință. De o ținută mândră, care parcă-i exterioriza virtuțile sufletești, trecea pe stradă, cu barba-i argintie, ca un adevărat apostol al vremurilor apuse.

Iată cum este caracterizat acest venerabil slujitor al altarului, de fostul învățător din Bărsana, Ilie Cleja, într'un articol din ziarul „Sfatul”.

...„înzestrat cu o bunătate evanghelică, cu o extraordinară iubire de neam și cu o mare credință în vitalitatea neamului nostru, în timp de 48 ani cât a preotit, în Vișeu de jos și Bărsana, a muncit neîncetat pentru ridicarea neamului și bisericii românești, dând și sfat și ajutor și suferind obișnuitele șicane

pe pietrele și stâncile vieții terestre, ca să ne scoatem de sub povara dealului, ce ne apasă. Ne trage ceva, în mod irezistibil și ne împinge, tot mai aproape de gura peșterii, unde ne așteaptă baia tainică a morții. Acolo apoi depunem toate grijile lumești, toate cărjele vieții materiale și cu elan nou ne înălțăm pe aripile eternității, între razele luminei veșnice, spre Dumnezeu cel veșnic.

ungurești. Casa lui ospitalieră și românească a fost loc de întâlnire a celor buni”...

A murit văzându și visul împlinit cu ochii, de pe patul de moarte binecuvântând steagul tricolor român a credincioșilor săi cari au plecat la adunarea națională din Sighet, din 1918. Cu multă simpatie bărsăneștii și în special bărsănențele pomenesesc și pe credincioasa tovarășă a protopopului Andrei de Kovats, pe doamna preoteasă Otilia de Kovats născ. Bud care se purta cu poporul ca o adevărată mamă.

În aceiași credință strămoșească și aceiași dragoste de neam, cari l-au călăuzit toată viața Andrei de Kovats și-a crescut și familia. Astfel: dr. Ioan de Kovats, prodecanul avocaților din Maramureș, neînfricatul și răsvrătitul român de pe vremuri, Andrei Kovats, șef de serviciu la Administrația Financiară Maramureș, Iuliana măr. prot. Salca, Maria măr. prot. M. Hotea, Cecilia și Ana de Kovats, sunt adevărați urmași și urmașe a celui ce a fost potopopul Andrei de Kovats, de pie numai pentru bărsănești.

Petre Lenghel Izanu

Tuturor cititorilor le dorește sărbători fericite ziarul

„Dumineca”

Actualități religioase

din ziarul „România”.

Unirea bisericilor românești

În opinia publică și în presa bisericească și chiar în presa cotidiană se vorbește de „unirea” celor două biserici românești, adică Biserica ortodoxă română și Biserica greco-catolică, cea dintâi cu aproape 14 milioane suflete, cea de a doua cu aproape 1 milion și jumătate suflete.

Denumirea lor de „biserici românești” pe care le o dă Constituția țării prin art. 19.

Sunt în adevăr biserici românești, prin origina etnică a credincioșilor, prin lupta lor din trecut pentru neamul românesc. Ele trebuie să rămână biserici românești pentru marea lor îndatorire față de statul românesc, chezașia de azi și de totdeauna a neamului românesc.

IMPREUNA CU BISERICA

Sunt biserici românești după credința cea dreaptă mărturisită de fapt prin ritualul identic al lor, ritual care reprezintă fondul sufletesc al poporului.

Biserica ortodoxă a întregii țări se întitulează chiar română prin legea din 1925. Biserica greco-orientală a fraților ardeleni și-a lepădat acest nume din 1925 și se cheamă azi Biserica ortodoxă română, laolaltă cu toate bisericile foste în vechiul regat, Basarabia și Bucovina.

Biserica fraților ardeleni uniți în 1700 cu Roma catolică a rămas tot cu denumirea de biserică greco-catolică.

Își păstrează în actele și corespondența sa această denumire, și bine face, deși după concordat se întâlnește ca o provincie a bisericii universale romano-catolice.

Uneori ea își mai zice și Biserica română unită, un nume care leapădă adjectivul de „greco” și-l înlocuiește cu termenul firesc, etnic și constituțional de „română”. Denumirea aceasta este și mai preferată și mai aproape de ceiace este cu adevărat: o biserică românească.

Bisericile acestea românești nu sunt două biserici, dela origina lor, deosebite, cum ar fi de exemplu Biserica ecumenică răsăriteană (ortodoxă) cu Biserica romano-catolică.

Ele au fost până la 1700 o singură biserică drept credincioasă (ortodoxă) începând dela infiripirea politică a poporului românesc de jur împrejurul munților Carpați și a văii râurilor și a Dunării.

Dela constituirea elementului românesc din popoarele dac și roman ea a devenit biserică strămoșească mergând pe această linie și evoluând până la caracterul de biserică ortodoxă română, adică biserică ortodoxă națională, egală cu celelalte biserici ortodoxe, de aceeași ființă cu biserică ecumenică răsăriteană, liberă și stăpână la ea acasă.

În mersul ei spre această desăvârșire și înălțare, firească și cu adevărat creștină, s'a produs la 1700 despărțirea unei părți din românii ardeleni și unirea lor cu Biserica romano-catolică.

Pe tărâmul naționalismului adică, a românismului, drumul acestei biserici a fost plin de roade și meritul ei este în deosebite recunoscut.

Pe tărâmul religios administrativ biserică aceasta, păstrătoarea ritualului ortodox, deci a credinții românești populare, este remarcată de biserică catolică așa cum se întâlnește în concordat.

Ea a rămas și trebuie să

Întru început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. Toate printr'însul s'au făcut și fără de dânsul nimic nu s'a făcut ce s'a făcut. În dânsul viață era și viața era lumina oamenilor. Și lumina în întunec luminează și întunecul nu o a cuprins.

Fost-a om trimis dela Dumnezeu numele lui era Ioan. Acesta a venit ca mărturie, să mărturisească de lumină, ca toți să crează prin el. Nu era el lumina, ci avea să mărturisească de lumină. Era lumina cea adevărată care luminează pe tot omul ce vine în lume. În lume era și lumea printr'însul s'a făcut și lumea pe dânsul nu l-a cunoscut. În ale sale a venit și ai săi pe dânsul nu l-au primit. Iar la căi l-au primit le-a dat putere să fie fii ai lui Dumnezeu, celor ce cred în numele lui; cari nu din sânge, nici din voie trupească, nici din voie bărbătească, ci dela Dumnezeu s'au născut. Și Cuvântul trup s'a făcut și s'a sălășluit între noi, (și am văzut mărirea lui ca mărirea unuia născut din Tatăl), plin de dar și de adevăr.

Cooperativă pentru valorificarea fructelor în Maramureș

Asigurarea unei pieți stabile, cu eschiderea intermediarilor, pentru desfacerea fructelor din Maramureș, de 20 de ani e una dintre cele mai vitale probleme, de a cărei soluționare nimeni nu s'a ocupat serios.

Noua convenție încheiată zilele trecute între Statul român și german dă posibilitate de a traduce în fapt aceasta dorință a maramureșenilor. Suntem informați că primii pași în această direcție s'au și făcut și felul cum s'a conceput gândul și cum s'a acționat, ne dă speranțele unei acțiuni serioase și sănătoase, ce se va realiza încă în cursul acestei veri.

Suntem în măsură a constata un fapt, care abandonează încercările din trecut de a soluționa probleme la ordin, adică de sus în jos, și-l înregistrăm ca semn al timpului nou, că idea colectivității a prins deja rădăcini în straturi largi ale țărânilor, cari din zi în zi se

rămână o biserică românească, inclusiv o biserică strămoșească.

Ea trebuie să graveze în jurul acestei noțiuni de biserică strămoșească.

Cei doi mitropoliți români ai Ardealului I.P.S. Dr. Nicolae Bălan și I.P.S. Alex. Nicolescu au semnat o chemare pentru toți credincioșii lor români în numele Bisericii strămoșești.

Românii ortodocși nu înțeleg prin biserică strămoșească alt ceva decât biserică strămoșilor noștri români seminție daco-romană.

Biserica ortodoxă română se roagă pentru unirea tuturor bisericilor creștine, cu atât mai mult pentru unirea cu biserică

adâncesc, pornind acțiunile din jos în sus, ce, incontestabil, este o cheazășie a reușitei, cum se poate convinge oricine din faptul, care ne preocupă.

În Dumineca trecută, — 2 Apr.—aproape 200 de proprietari de grădini din com. Iapa și Sighet într'o consfătuire avută în com. Iapa au discutat posibilitatea asigurării unei pieți stabile pentru fructele lor, eliminând intermediarii, cari profitau din belșug din banul gospodarilor, și au hotărât:

Inițierea unei cooperative de valorificare a fructelor.

Cooperativa are de scop:

1. Exportarea fructelor de cal. I.; iară pentru fructele de calitate inferioară,
2. ridicarea unei fabrici de a le prelucra în marmaladă; și
3. introducerea în comune, a uscătoarelor sistematice.

Cooperativa, când proprietarii de grădini din celelalte comune ale județului ar înțelege și apre-

frăților, în aceeași mărturisire de credință, în același duh al românismului.

Unitatea națională, unitatea românismului tăria noastră sufletească ne cer o singură credință, mărturisită de o singură biserică, de Biserica strămoșească a tuturor romnilor, biserică care nu este nici grecească nici latină, ci biserică românească, cu toate însușirile unei biserici universale, ca parte integrantă a acesteia, dar stăpână la ea în țară.

Vremurile pe care le trăim și pe care le avem în țară ne cer să mărturisim toți credința cea adevărată a Bisericii strămoșești.

cia scopul și necesitatea acestei asociațiuni, raza de activitate, la cerere și adeziuni, și'ar estinde-o asupra întregului județ. Noi din parte-ne, propunem ca îndrumătorii satelor: preoți, notari, învățători, să ia inițiativa grupării celor interesați în comitete locale, a căror delegați 2—4, să-i reprezinte în adunarea generală de constituire a cooperativei, a cărei dată nu va întârzia. Adeziunile, încă la timp, să se comunice comitetului de inițiativă din com. Iapa pe adresa păr. Iuliu Ardelean, iar Sigheteni să se adreseze dlui Vasile Nistor.

Credem de bine a informa cetitorii noștri, că dl M. Georgescu, directorul Serviciului Agricol județean a promis tot concursul său nouii înțeghebări economice și că angajamentul să i-l ia în serios, dovedește faptul, că cazul l'a raportat comisiei economice superioare cerând îndrumarea comercianților de fructe din Germania spre Maramureș, precum și sprijinul material, de care tânăra cooperativă are nevoie.

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

Pentru vremurile de acum

S'a îndepărtat omul de Dumnezeu! Și cât e de nefericit! Unii în experiențele lor triste, simțindu-și sufletul măhnit, fie ca și Sf. Augustin: „Tu ne-ai creiat pentru tine, o Dumnezeule, și inima noastră e neliniștită, până nu se va odihni în tine”. Și mai cu seamă, să ne amintim de acel Tată care alergând la Domnul nostru Isus Christos, aducând de mână pe fiul său i-a zis: „Invățătorule, am adus la Tine pe fiul meu, carele are duh mut”. Duhul rău ne pân-dește din toate părțile, în epoca aceasta așa de turburată: din Rusia lui Stalin, din Spania cea roșie, din Germania hitleristă, din blocul de stânga și frontul popular al Franței și din toate țările unde stăruiește ca neghina.

Face spume la gură, se sbate și scârșnește din dinți, aruncându-se să distrugă, îngrozind tot ce viază.

Duhul acesta nu vrea pace, urâște dreptatea, nu respectă viața.

Ce face Domnul pentru alungarea Duhului mut? Și mai întâi ce cere părintelui nefericitului fiu? „De poți crede, toate se pot celui credincios”. Și adaugă Domnul adresându-se apoi, apostolilor săi: „acest fel cu nimica nu poate ieși fără numai cu rugăciune și cu post.

Iată armele: rugăciunea și postul. Rugăciunea: înălțarea sufletului nostru spre Domnul, oferindu-i-se și recunoscându-l ca supremul Bine spre care năzuește scântea dumnezeiască ce suntem noi. Această Spiritualizare a noastră nu se poate realiza fără deslegarea noastră voită din lanțurile materiei: trebuie să ne înfrânăm, să postim. Postul e purificarea noastră, e subtilizarea noastră, e ascuțirea conștiinței noastre, a vivificării rațiunii noastre.

Postul ne face accesibili iubirii de noțiuni generale, a universalului, a înfrățirii în timp și spațiu cu umanitatea. Rugăciunea și postul sunt două părghii care ne înalță spre Dumnezeu.

O. C.

Cugetări pedagogice creștine

1. Credința ne ancorează sufletul în puterea lui Dumnezeu. Necredința ni-l rătăcește în capriciul naturii.

2. Credința ne impacă cu trecutul și ne luminează viitorul.

3. Răul din inima omului are un mare dușman: pe adevăratul creștin.

4. Pe Dumnezeu îl simțim în noi când facem și binele și răul: ca chezas al plății și răsplății.

5. Diavolul nu poate face rău decât prin om.

Dumnezeu face binele și'n afară de om.

„Să umblăm pe căile dreptății în iubire”, a zis P. Părinte Papa Piu XII în vorbirea sa îndreptată către colegiul cardinalilor.

În ziua de 12 Martie, în ziua încoronării sale solemne, Preafericitul Părinte Papa Piu XII a primit colegiul cardinalilor, în numele căruia cardinalul decan, Ganito Pignatelli di Belmonte a manifestat urările de bine ale colegiului cu ocazia fericitei alegeri de marele Pontifi al Bisericii universale a cardinalului Eugen Pacelli. În vorbirea sa Preafericitul Părinte a arătat emoția sa și a arătat principiile după care va fi călăuzit și nădejdiile sale.

Iată răspunsul Preafericitului Părinte în întregime: Cuvintele, pe cari mi le-a adresat decanul venerabil și drag al sfântului colegiu al cardinalilor, ne-au pricinuit bucurie sinceră. Pentru aceea ne exprimăm mulțumita Noastră nu numai lui, ci tuturor acelor, cari sunt aproape de Noi, a căror alipire le răsplătim cu suflet părintesc.

Providența dumnezeiască, prin voi, frați venerabili și fii iubiți, după moartea de veșnică pomenire a înaintașului Nostru. Ne-a indicat pe Noi, nevrednici, la gradul cel mai înalt al demnității și autorității, sublimitatea căreia și poziția ei unică și specială, cercul ei de răspundere excepțional de grea, a cutremurat nu numai pe Noi, ci pe toți oamenii.

Din acest motiv, bizuindu-Ne nu în puterile Noastre proprii și în meritele Noastre, ci așezând toată încrederea Noastră în

grația dumnezeiască, ne plecăm în fața hotărârilor Lui cele mai înțelepte și cele mai majestoase. Îndreptând privirea Noastră spre Acela, care este „Tatăl luminii și Dumnezeuul tuturor mângăierilor” și contând la sprijinul Maicii bunului sfat, care a fost patroana conclavului, apucăm cârma corabiei lui Petru ca să o conducem în mijlocul valurilor și a furtunelor la limanul păcii.

Chemarea marelui Pontif a fost în decursul secolelor, ca să slujască adevărul, care nu suferă știrbire, adevărul, care se impune în întregime, care nu pălește, nu slăbește și care e unit pentru totdeauna cu iubirea lui Isus Hristos.

Principiul conducător al activității Pontificelui trebuie să fie aceea ce a zis sf. Pavel: „Să umblăm în dragoste pe căile dreptății”. Acest principiu se impune mai mult în aceste zile, când omenirea suferă atât de mult în urma disonanței și dușmăniei omenești.

Venerabili frați și iubiți fii, contăm la munca și siguranța Voastră. Cu ajutorul Vostru vom putea satisface obligație, pe care

în ziua de azi am luat-o asupra Noastră și așa vom putea împlini și lăsamântul Apostolului neamurilor și acele daruri cerești, care sunt în legătură cu acest mare oficiu și le vom putea preface în comoara comună a marelui familii omenești. Cunoaștem bine mărimea și greutatea oficiului Nostru. Trebuie să pomenim și aceea nădejde și așteptare, pe care o nutresc nu numai aceia, cari sunt uniți cu Noi în credință și iubire, ci și acei frați, cari sau deslipit dela noi și despre așteptarea omenirea doritoare de pace. În acest ceas, când mărirea și greutatea insignelor papale Ne-a revenit, Vă provocăm pe voi, sfătuitoarii și prietenii cei mai confidențiali ai Noștri cu cuvintele Sf. Ioan Gură de Aur: „Cunoscând lucrul, munciți împreună cu Noi, în rugăciune, modestie, prietenie, ca Noi să devenim cinstea Voastră și Voi a Noastră.

Cu aceasta speranță tare Vă dăm binecuvântarea asupra reprezentantului vostru frumos vorbitor și asupra Voastră a tuturor.

Sfântă Cruce!

Un dușman nou acuma cruce
Cată ca să te doboare
Ce prin lumea n'treagă duce,
Dorul său de răsbunare.

Și'n a lui furii nebune,
El te calcă în picioare,
Batjocurindu-ți mândrul nume
Semn de minune făcătoare.

El n'are nici o rușinare
De Crist Mântuitorul lumii,
Ci te hulește cu nepăsare,
Râzând de tine ca nebunii.

Și'n loc de respectul cuvenit
Te sfărâmă și te calcă,
Și numele-ți sfânt ți-au mănjit
Ție comoară adevărată

El vrea acum ca să te'nvingă
Și-a te face a nu mai fi.
Dar scopul nu o să-și ajungă
Ci Cruce!... Tu vei birui.

Pali Florian

elev cls. VI. normală gr.-cat. Oradea

Programul slujbelor religioase din săptămâna Patimilor și ziua Sf. Inverii La biserica greco-catolică română

VINERI, 7 Aprilie 1939 — la orele 8 dimineața Ceasurile, la orele 5 p. m. Prohodul Dlui N. I. Hristos.

SĂMBĂTĂ, 8 Aprilie 1939, la orele 7 și 8 Liturghie împre-

unată cu Vecernie.

DUMINECĂ, 9 Aprilie. Sărbătoarea luminată a învierii Domnului, la orele 3 dimineață, Inverea, la 8 Liturghie, la 10 Liturghie solemnă cu citirea Evangheliei în 5 limbi. La orele 4 p. m. Vecernie.

LUNI și MARTI după Paști, ca de obicei. Utrenie la 8, Liturghie la 9 și Liturghie solemnă la 11. Vecernii la 4 după masă.